

1.1

Nem zúgott, hanem dörrent.

A hajó pont a legjobb gyógyszerekkel lőtte tele Heorest Holt ereit ahhoz, hogy békésen térjen vissza az életbe, de arra nem készítette fel, ami szinte a világ végének hangzott. Alig néhány magányos perc telt el azóta, hogy mind összegyűltek a parancsnoki teremben, megbeszélték a céljukat, és megünnepelték a sikerüket. Esi Arbandir, a locsi-fecsi klasszicistájuk még valami iható alkoholos dolgot is ki tudott csikarni az *Enkidu* ósdi ételnyomtatatóiból.

A sikerük: messzebbre jutottak, mint a népükből bárki bármikor. A Föld egy szilánkjá így a rossz esélyek ellenére is tovább élhetett. A hajó még egyben maradt, és bár a gépészmérnök, Olf folyamatosan próbálta megkerülni a bedöglött és akadozó rendszereket, már az a tény is szembement minden valószínűséggel, hogy még életben voltak, és beszélhettek ezekről a meghibásodásokról. Túléltek. Megcsinálták. Majdnem két és fél ezer éven át utaztak csendben, lefagyasztva az ürességben. És már adatokat is gyűjtöttek. Korábban, az előző ébredéskor Holt nagyon reménykedett. Elérték a célba vett csillagrendszert, és ha ez nem lett volna elég nagy meglepetés, még a bolygó is ott volt, ami miatt odautaztak, észlelhető távolságban. Egy tizennégy égitestből álló rendszer tömörült az anyacsillag körül, és a naptól számított ötödik volt az, melyet az

ősök eléggé Föld-szerűnek tartottak ahhoz, hogy igazi paradicsommá változtassák az emberek számára.

A klasszicista legalábbis ezt állította, és mi mást tehetett volna a szegény, menekülő emberiség, mint hogy elhiszi? Folyt az ital, és ők így féltucatnyian próbálták kitalálni, mi várhat rájuk odalent. Olf szerint romlatlan, szűz világra letek, melyet az elképzelhetetlenül távoli őseik számukra alkottak meg, mielőtt otthagyták, akár egy becsomagolt ajándékot. Mintha az ősök valahogyan előre tudtak volna a saját közelgő bukásukról és arról, hogy Holt népe fogja őket követni évezredekkel később. Ezért aztán átépítettek egy egész bolygót afféle igazságos jutalomként azoknak, akik majd egyszer eljönnek, majd csendben távoztak. És elegendő ital elfogyasztása után ez a gondolat már nem is tűnt olyan valószerűtlennek. Még koccintottak is rá. Esi, a klasszicista összevissza fecsegett arról, hogy mi mindent hagyhattak még hátra az ősök: érintetlen gépeket, a tudásuk archívumát, elveszett koruk csodáit. Talán maguk az ősök is ott éltek még valamilyen tökéletesen szabályozott társadalomban, ami szívesen befogadja a megkésett rokonokat. Megkérdezik majd: *A Földről? Azt hittük, hogy már senki sem maradt ott! Gyertek csak, gyertek, és részesüljete a bősből!*

A tudományos főnök, a vén és kopasz Mazarin Toke – nos, persze a lételfüggesztés után mind szörtenek voltak, de ő már jóval az altatás előtt megkopaszodott – vakon és elsorvadt fél karral és lábbal ébredt fel. Nem fogadta jól a dolgot. Nyomtatnak neki egy mobil széket, és a segédje, Gembel helyettesítette a szemét és a kezét, amíg az italok elő nem hozták a keserű és rosszindulatú oldalát annak ellenére is, hogy együtt ünnepelt a többiekkel. Kijelentette, hogy az ősök bár talán még odalent vannak, de elszigetelődve a szélesebb földi élettől, vadakká fejlődtek vissza, állatokként élnek azon a világon, ami úgy lett

megalkotva, hogy kiszolgálja az igényeiket és ne állítson eléjük semmilyen kihívást. *Talán le is kell vadásznunk őket a húsukért,* jegyezte meg egy keserű mosoly kíséretében, amire mindenki a szemét forgatta, de azért koccintottak vele is.

Csak Halena Garm nem jelent meg a rögtönzött aszalnál, hogy együtt örüljön velük a jövőnek. Próbált még többet megtudni a bolygóról, az úti céljukról. Ugyan nem az ő dolga volt, mondták is neki barátságosan, de erre azt felelte, hogy de igen, az ő dolga. Elvégre ő volt a biztonsági főnök, és mi jelenthetett volna nagyobb biztonsági kihívást, mint maga a bolygó? A vadállatok és holmi elmaradott ősök nem aggasztották. Annál jobban az esetleges köztisztviselők ezen az új világon, akik talán nem veszik jó néven, ha egy leromlott állapotú hajó odaönti elébük a távoli rokonokat a nagy feketeség túlsó feléről. *Nekik is meglehetnek a maguk problémái,* közölte. *Mi is csak egy nagyobb probléma leszünk számukra a sok másik között.*

Ezért aztán amíg a többiek ünnepeltek, addig ő próbálta újraindítani a hajó mindenféle berendezéseit. Egyszer, egyetlenegyszer azt állította, hogy befogott valami jelet. Valami adást arról a távoli bolygóról. Csakhogy a hajó nem rögzített mást statikus zörejen kívül, és Garmnak nem sikerült megismételnie. Végül komoran feladta.

Végül visszafeküdtek a létfenntartóba. Olf kijózanította magát, hogy le tudja futtatni a szükséges ellenőrzéseket, és a gépészeti jelentés a többieket is kijózanította. A hajó minden majdnem adata pirosan jött vissza. *Éppen hogy sikerült,* ezt mondták egymásnak, ám végre közel jutottak a céljukhoz. Már csak egy viszonylag rövid lépést kellett megtenniük a jeges mélység fölött, hogy eljussanak az új otthonukba, aminek talán már neve is lehetett, és lakói, a lakóinak pedig hosszú és feljegyzett történelme. A Föld menekülteinek legnagyobb krízisét talán a diplomácia jelenti

majd, amikor leszállóhelyet és életteret kell kialakítani maguknak. Ám ezzel kapcsolatban Holt derűlátó volt. Neki kellett tárgyalnia, és tudta, hogy menni fog a dolog, mindegy, milyen kompromisszumokat kell kötnie hozzá. Elvégre az emberi faj sorsa volt a tét. Találnia kellett rá módot, hogy biztonságba kerüljenek.

Ám talán a bolygón mégsem laktak emberek, hogy elnevezések és diplomáciai kihívások elé állítsák az érkezőket. Talán tényleg a paradicsomra leltek rá, ahogy a klasszicista ígérte. Se öreg, fejlett társadalom, se primitív újbarbarizmus, vagy misztikus mesterek furcsa mentális erők birtokában. Sehol egy beszélő állat, vagy bármi hasonló, gyerekmesébe illő dolog. Ez esetben viszont az elnevezés megtisztelő feladata az *Enkidu* rangidős legénységére hárul majd, rájuk, a Föld utolsó leszármazottaira. Sokat beszélgettek erről is az asztal mellett: történelmi és potens nevekről, jelentéssel teli és a nyelvről líraian legördülő nevekről. A végén Heorest Holt kapitányra, a parancsnoki személyzet vezetőjére maradt a dolog. Ő pedig kedvesen végignézett a többiekén, a legénységén, az emberein, a barátain. Esi: a buli lelke, a csapat lelkesítője. Olf: kicsi és megbízható szerelő. Mazarin: megkeseredett vénember, akinek most már az ifjú Gembel tölti meg a poharát. Végül a komor Halenát is sikerült rávenni, hogy csatlakozzon hozzájuk. Együtt képezték ki őket – kivéve Gembelt, de ő amúgy sem igazán kapott szót. Sok másik bárkahajó hasonló legénységével ellentétben nekik jutott elég idejük arra, hogy összeszokjanak a kollégáikkal, alkalmazkodjanak hozzájuk, és illettek egymáshoz, akár egy kirakós játék darabkái. Egy csapattá váltak. És megcsinálták. Elvezették ezt a roncsot tele széthulló rendszerekkel, fényéveken át olyan részleges csillagtérképek alapján, amelyeket ezer éve halott orbitális állomásokon találtak. És a csillag valóban ott várta őket. A bolygó is csak rájuk várt. A reménnyel együtt.

„Imir” – Ezt válaszolta a többieknek, és felemelte a poharát. Őszintén szólva az eseményeknek ezen a pontján nem tudta volna megmondani, miért ezt a nevet választotta. Csak lenézett maga elé a hosszú orra mellett, és elmagyarázta, hogy ez milyen mély és jelentőségteljes név. Valahol a tudata mélyén ott motoszkált egy megfoghatatlan gondolat, miszerint a nevet egy régi történetben olvasta még gyerekként. Voltak benne beszélő madarak, küzdelem, és új élet valami hatalmas és szörnyű dolog romjaira épülve. Az Imirt mindenki jónak találta, még Mazarin is, ezért ittak rá egyet. Azután ideje volt kijózanodni, és visszatérni az ágyaikba a létfenntartó kamrában. Ha ébren akarták volna kivárni, hogy odaérjenek, akkor a gyerekeik unokái sem érték volna meg a bolygóraszállást.

És odaértek. Percekkel később. Évszázadokkal később. És miközben próbáltak kecsesen és összeszedetten felébredni, magukhoz térni, valami felrobbant valahol. A levegő a létfenntartó teremben hirtelen nagyon szeretett volna kívül kerülni a helyiségen, és ahogy Holt épp az imént felülve ásított egyet, ennek az ásításnak a kellős közepén rántotta ki valami kapszulaszerű ágyából, hogy elterüljön a padlón. Érezte, ahogy a különböző mértékben intim testrészeiből mindenféle csövek szakadtak ki, és úgy vélte, hogy ebbe bele fog halni. Ám mégsem halt meg. A levegő süvített körülötte, de azután abbahagyta, amikor a férfi már biztos volt benne, hogy nem is maradt belőle a teremben. A padló alatta megrázkódott, amikor a válaszfalak mennydörgő robajjal lezártak.

A fények kialudtak. Holt nem tehetett mást, mint hogy feküdt a padlón, megpróbálta összeszedni magát, összekaparni az ébredése imént még teljesnek érzett bája utolsó foszlányait. Merthogy ő volt a parancsnok. Neki ugrania kellett volna,

hogy cselekedjen, és megmondani mindenkinek, mit tegyen. Csakhogy fogalma sem volt róla, hogy mit tegyenek. Semmit sem tudott.

Volt valami fény. Csak egy kicsi, piros. A férfi próbált közelebb jutni hozzá, sikerült megtalálnia a lábát, majd a falat is nem túl finom módon, amikor rosszul emlékezett a létfenntartó terem méreteire. Remegő keze rátalált a kapcsolók soraira. Az ujjai még emlékeztek rá, hogyan kell megnyitni egy sávot a belső rádión, ami nagyon jól jött, mert a teste többi része úgy általában véve semmit sem tudott hozzátenni a helyzetéhez.

– Itt Holt – törte meg a statikus zörejjel aláfestett csendet.
– Itt a parancsok. Mi történt?

Túl hosszúnak tűnő idő elteltével Olf akadozó hangja válaszolt. Amúgy is a gépészet volt az a részleg, ahonnan Holt nagyon, sőt a leginkább hallani akart valami hírt.

– Kapitány! – szólította meg Olf. – Heorest! Stabil. Stabilizálódtunk. Szerintem stabilizálódtunk.

És mintha csak Olf biztatására tették volna, a fények a létfenntartó teremben ismét bekapcsoltak. Holt hunyorgott egy kicsit, majd körülnézett, lerázta magáról a nyitott hátú köntöst, amiben aludt, azután kotorászni kezdett a szekrényekben, hogy keressen magának valami ruhát. Olf kapszulája nyitva volt, a fedél ijesztő szögben lógott rajta. A sajátja lecsukódott, miután kirepült belőle. A férfi mezítláb botladozott körbe, hogy ránézzen a többiekre. Halena kapszuláját üresen találta, majdnem lecsukott fedéllel, csak a beszorult csövek tartották nyitva résznyire. Erre a kapitány hirtelen nem talált semmilyen jó magyarázatot. Talán a nő is kiborulhatott a kapszulájából, akárcsak ő, de hamarabb összeszedte magát. Vagy ami még valószínűbbnek tűnt: Olf úgy érezte, hogy inkább legyen biztonságban, mint hogy utasításokat teljesítsen.

Esi és Mazarin még aludtak. Amúgy sem kellett csinálni semmit, amihez a tudósokra lett volna szükség, és a klasszicistát utoljára ébresztik fel, ha csak egy ős be nem néz az ablakon. Csakhogy amíg Esi adatai mind belül maradtak a tűréshatáron, Mazarin berendezéseinek egy része a piros tartományban villogott, míg mások már ki is aludtak, akár az elfújtt gyertya. Olf direkt berakott neki ide egy új kapszulát, miután a régi olyan csúnyán elbánt vele, de talán a sorban elromló rendszerek ezt is elérhették. Mazarin meghalt. Ennyi. És bár nem volt könnyű kijönni vele, mégiscsak közjük tartozott.

Holt elindította Esi ébresztési procedúráját, és távirányítással Gembelét is, mint új tudományos főnökét. Amíg ők ébredtek, a kapitány elindult egyeztetni Olffal, hogy mennyire álltak rosszul a dolgok. Mert nem akarta hiányos alaplegénységgel végezni a dolgát. Mert gondolni sem akart arra, hogy amikor visszajön ide, még több piros jelzőfényt és még kevesebb élő barátot talál.

Olf kisebbnek látszott a szokásosnál, mintha összébb ment volna a létfenntartóban, a ruhája ránckupacokba gyűlt körülötte, ahogy a székén ült.

– Lassítunk – mondta. – Kapitány! Heo! Megtettem minden tőlem telhetőt. Lefuttattam az ellenőrzéseket...

– Tudom – vágott közbe Holt. – Csak mondd, mi van!

Az *Enkidu* túlélte a Föld óta megtett hosszú fényéveket az űr mérhetetlenül nagy és csendes mélységében minimalizált rendszertevékenységgel, alapenergián és csak a létfenntartó rendszert látva el rendesen. Azt a sok ezer kapszulát, amelyben a kis létszámú legénység és a raktérben összezsúfolt népeség aludt. A földi népesség egy apró szelete, amivel sikerült elszakadni az anyabolygótól. És persze útközben is alakultak néha rosszul a dolgok. Olf, Holt és a legénység éppen aktuális

szempontok szerint kiválogatott tagjai felkeltek a halálközeli álomból, hogy megjavítsák, amit lehetett. Mindent egybevetve elmondhatták, hogy terv szerint haladtak. Mert bár az úr tele van veszélyekkel, többnyire csak semmiből áll, és a semmi nem feszíti a hajót túréhatárig.

Azután végre elértek abba a rendszerbe, ahová hosszabban utaztak, mint amennyi ideig a civilizációjuk feljegyezte a történelmét, és kényszerűen lelassítottak. Ahogy az *Enkidu* széles ívben megkerülte a rendszer napját, és az üzemanyaggal takarékoskodva a csillag vonzerejét használta a lassításhoz, valami eltörött a nagy jármű vákuumtól erodált belsejében.

– El... elvesztettünk – motyogta Gembel, ahogy az érzelmek és némi természetes dadogás elfojtotta a szavait – tizenegyezer-kilencvennégy rakományegységet, uram. Tizenegy. Tizenegyezer. Kilencven. Négyet. Uram.

– A Teremtő bocsásson meg nekünk! – Esi Arbandir is felkelt már, a kezét Holt karjára tette, és a kapitány megérintette a nő ujjait.

Azután lerázta magáról a kezét. Lerázta magáról, mert muszáj volt, és megkérdezte:

– És hogy állunk ezután? A burkolat mennyire sérült? Orbitális pályára tudunk majd állni?

Olf bólogatott. Az *Enkidu* számítógépe segítségével lemodellezte a sérülést, és hogy mennyivel romolhat még a helyzet, ha további stressznek teszik ki a hajót. A lassítással együtt járó erőhatásoknak. Az egyenesből keringési pályára állás további erőhatásainak. Ismerniük kellett a matematika gyilkos bizonyosságát.

– Fájni fog – jelentett ki végül a főgépész. A számítások eredménye grafikusán jelent meg mindenki képernyőjén. Halena Garm rögtön el is kezdett babrálni vele, lekérte a kompok,

a teherhajók és az automata drónok flottájának indítási lehetőségeit, hátha mindezeknek a segítségével egyben tudják tartani az ütött-kopott *Enkidut*, és a kisebb járművek feláldozásával megmenthetik az anyahajót. Holt az ülésébe süppedve futotta át a többi jelentést, közben odaszólogáltak egymásnak a biztonsági főnökkel. A robbanás előtt Olf megpróbálta evakuálni a rakomány egy részét. A problémát látta, de azt nem, hogy mennyire válhat súlyossá. Halena felébresztett egy biztonsági csapatot, hogy mozgósítsa őket mint terelőket, csakhogy a terelendő emberek nem maradtak a hajón, elvesztek a jármű egy félkilométeres darabjával együtt. Tizenegyezer-kilencvennégy rakományegység. Már mint létfenntartó kapszulák. Már mint emberek.

Esi is modellezett, ugyanazokkal a járművekkel, amiket Halena szerkezeti dúcoknak akart használni. Ellenben a klasszicista az elveszett rakomány visszaszerzésén gondolkodott. Holott annak a rakománynak a java részét már nem szerezhették vissza. Összetörték, széthullottak, energiaellátás nélkül maradtak. Meghaltak álmukban, az utolsó emléküik az lehetett, hogy objektív értelemben kétezer-hatszáz évvel ezelőtt elindultak a Földről. Talán rosszabb is lehetett volna, És talán még rosszabb is lesz, mert a hajó tele lett sérülékeny részekkel és hibákkal, a burkolat, a belső dúcok és támasztékok mind meggyengültek.

– Nem – mondta neki Holt, és Eli rábámult, sértetten és kivörösödött szemmel, de sírni nem tudott, mert a létfenntartó rendszer kiszárította a testét. – Azt mentjük meg, ami megmaradt. – Röviden átolvasta Halena javaslatait, és egy parancsnok érzéketlen hatékonyságával értékelt ki őket: igen, igen, nem, igen. Engedélyt adott az erőforrásaik felhasználására, holott azok az erőforrások végesek voltak, és az egész világot jelentették számukra. *Csak szedd össze magad!* És összeszedte magát,

ami azt jelentette, hogy sikerülhet a hajót is egyben tartaniuk. Csak később hagyhatja magát szétesni, amikor már egyedül csak őt fenyegeti majd a szétesés veszélye.

A végső lassítás és közelítés során további ezerhét-száz egy-
séget veszítettek el a rakományból, egészben maradt és szilán-
kokra tört kapszulák váltak le az *Enkiduról*, mint pikkelyek egy
molylepke szárnyáról. Emellett elveszítették a Halena által moz-
gósított flotta egyharmadát is, afféle áldozati felajánlásként az
anyahajónak, ami idáig elhozta és védelmezte őket. Egyre csak
veszítettek ebből és abból is, miközben Holt és az alaplegény-
ség ébren maradt harminchét órán keresztül, hogy küzdjenek
a matematika és az univerzum ellen. *Széllel szemben evezünk*,
gondolta a kapitány. *Sodrással szemben*. Képzletében a fizika
ellenséges karmai sötét sziklákká váltak a zúgó áradatban, és az
akadozva működő berendezések jelzőfényei villámokká formá-
lódta, amelyek egyszerre megvilágították számukra az utat, és
pusztulással fenyegették őket.

Abban az elveszett rakományban specialisták és szakértők is
voltak. Ahogy álmodók, költők és zenészek is. Zseniális feltalá-
lók és karizmatikus vezetők. Munkások, akik rengeteget értek
volna, ha lejutnak a bolygó felszínére. Emberi lények, így egyi-
kük sem számított pótolhatónak. Nem számított, hogy har-
mincezer másik kapszula még mindig zöld visszajelzést adott.
Ez még annyit sem jelentett, hogy hibátlanul működtek volna.
De a kiképzés segített. Az oktatói előrelátóak voltak. *El fogsz
bukni*, ezt mondták neki, és tessék. Elbukott. *És amikor elbuzsz,*
minden tőled telhetőt meg kell majd tenned, hogy a bukásod a lehe-
tő legkisebb legyen. Ne hagyd, hogy a bukásod réme beléd marjon!
Olyan döntéseket kell majd hoznod, amelyek sokba kerülnek. Ezt
jelenti parancsnoknak lenni. Ne hagyd, hogy a veszteség felemésszen!
Egyedül ült, akárcsak minden más lehetséges bárkakapitány,

és hallgatta ezt a rideg tanítást. Megmondták neki, hogy majd a szabadidejében *törődhet*, de parancsnokként *döntenie* kell. És jelen esetben a döntések azt jelentették, hogy rakományt és erőforrásokat veszítettek. A döntések halott legénységet, halott barátokat jelentettek. Mert a maradéknak túl kellett ezt élnie.

Meghozta a döntéseket, és a maradék túlélte. Felkeltek, hogy megnézzék az *Enkidu* lassú kúszását a stabil orbitális pályán. A rakomány java része még élt, az emberek öntudatlanul aludtak. A szükséges távirányítású és automata gépek fele sértetlen volt, és Olf javítási protokollját követve épp felmérték az emberi faj maradékának állapotát, amennyire tudták. A legénység többi tagja is élt még, javarészt munkára készen várták az ébredést. Heorest Holt java része is működőképes emberi lény maradt, és mélyen elzárta magában azt a részét, ami csak üvölteni akart, és szétverni valamit, ha más nem, hát az öklét a falon.

A többieknek azt mondta: *Szép volt!* Holott tudta, hogy nem hisznek neki, mert ő sem hitt saját magának. Hiszen hatalmas veszteséget szenvedtek: közel tizenháromezer telepes hiába élt túl kétezer-hatszáz évnyi űrutazást, a szimpla lassítás lemeszárolta őket. Ám azzal kellett foglalkozniuk, ami megmaradt, és Holt azzal hitegette magát, hogy lehetett volna sokkal rosszabb is. Mögöttük, a pályájukon, a csillag és a bolygó közti űrben megtett ív mentén ott rejtett a pontosan zéró százalék esély a rakomány és a legénység túlélésére. Sziklatömbök felé száguldottak, és olyan ügyesen kerülték el őket, ahogy az csak emberileg lehetséges volt. És végül életben maradtak. Már mint életben maradt egy adott részük. Ennyinek elégnek kellett lennie, mert csak ennyijük maradt.

Minden részleg felébredt a második műszakra. A kapitány is kész volt átadni a hidat a helyettesének. Csak Esi végezte még a munkáját rendíthetetlen kitartással, mivel a vákuum miatti

halál veszélyének elmúlása után időszerűvé vált a szerepe. Felkészült az ősökkel való kapcsolatfelvétel lehetőségére, amihez átolvasta a lexikonját, és szükség esetére előkészítette az üdvözlést tucatszámú halott nyelven. És persze ez jó volt, mert legalább elterelte a figyelmét arról, hogy a válság alatt semmit sem tehetett.

– Hát a picsába! – szólalt meg Halena Garm éppen csak ahhoz elég hangosan, hogy mindenki figyelmét felkeltse. Holt egy pillanatig azt hitte, valamiféle új katasztrófát fedezett fel a hajóval kapcsolatban, de kiderült, hogy a viharvert *Enkidunál* nagyobb dolgok is elromolhattak.

Például a bolygó.

Ahogy a tizenháromezer elveszett remény és álom esetében, úgy ez is lehetett volna rosszabb. Egy olyan világ fölött lebegtek, amin az ősök jártak, amit átalakítottak elképzelhetetlen technológiájukkal, aminek a Holt rendelkezésére álló technológia csupán az árnyéka lehetett. A visszhangja. A jövő vice a múlttól. Ezzel az ígérettel kecsegtették az emberiség maradványait a csillagtérképek, amelyekért a rettenthetetlen sírablók sokszor az életükkel fizettek, miközben megszerezték őket a halott szatellitkriptákból. Ez a világ a közös és távoli ősök otthona volt, és nekik készítették elő arra az esetre, amikor az utazást túlélők megérkeznek.

Azonban az Imir csupán szürke sárgolyónak tűnt. A sarkok jegesek voltak, az egyenlítőnél sivatag húzóódott. Látszottak a tengerek, amik vizet jelentettek. A mérsékelt zónákban, ahol az éghajlat nem volt elviselhetetlenül hideg vagy meleg, csak kövek és kavicsos talaj várta az érkezőket, de ez utóbbi nem lehetett talaj, mert ahhoz nem tartalmazott elegendő szerves anyagot.

– De akkor mi él odalent? – kérdezte Holt, és egy pillanatra rettegés szállta meg. Attól tartott, hogy a válasz egy egyszavas „semmi” lesz.

Ámde találtak valamit. Az ősi terraformálók eljutottak valameddig a munkával, még ha nem is tudták befejezni azt. Rejlett valamiféle fitoplankton a tengerekben, és foltokban zuzmó borította a köveket. Halenának csak a negyedik próbálkozásra sikerült lejuttatnia egy távirányítású drónt, mert a légkörbe belépés erőhatásai széttépték az első hármat. Mindenesetre végül kaptak néhány új és közvetlenebb adatot. Esi szerint a talált organizmusokat megtervezték. Nem váltak igazi ökoszisztémává, de egyértelműen annak a folyamatnak a részei voltak, ami elegendő idő elteltével ökoszisztémát eredményezne, ha lett volna alkalmuk áthaladni a különböző fázisokon. Csakhogy mivel ezek az organizmusok mesterségesek voltak, és felelősségteljesen tervezték és alkották meg őket, ezért nem fejlődtek túl ezen a meghatározott és leszabályozott állapoton. A mikroszkopikus munkásoknak az eltelt évezredek alatt sem sikerült ledobni a bilincseiket.

– És mink *van* odalent? – kérdezte a kapitány, mert ez volt a dolga. Ő volt a parancsnok. Nem gyászolhatott. Mennie kellett előre.

– Belélegezhető atmoszféra – válaszolta Halena. – A minták alapján tizenhét és tizenkilenc százalék közötti oxigéntartalommal. És ennyi. Nincs odalent semmi ennivaló. Bármit akarunk, azt magunknak kell megcsinálnunk.

1.2

Az *Enkidu* parancsnoki termében állva, és az Imir bolygó első felmérésének adatait nézve Heorest Holt kapitány ráállította legénységét a megoldás keresésére. Találjanak ki valamit. Egyelőre egyetlen ötletet sem tarthattak túl nagy örültségnek ahhoz, hogy automatikusan elvessék. A sérülések és a javítási próbálkozások ellenére az *Enkidu* hibátlan pályán, stabilan keringett a bolygó körül, és használható gyártókapacitással rendelkeztek. Legalábbis a kicsi és a legfeljebb közepes méretű projektekhez. A fő gyártórészlegek elvesztése miatt nem tudtak új kompot készíteni maguknak, vagy bármi mást ebben a léptékben. Amíg a szerelők befoltozták a lyukakat, addig a tudományos részlegen próbálták felépíteni a jövőt mindabból a szilánkos maradékból, ami még a rendelkezésükre állt. Azután a tudományos részleg beszélt a biztonságiakkal, akiknek elég nagy szerepük volt abban, hogyan élhetnek majd az emberek ebben a kitalált jövőben, vagy hogyan nem tudnak majd élni benne, és félig-meddig mindenki visszament a tervezőasztalhoz. Heorest Holtnak kényszerűen el kellett fogadnia a tényt, hogy a Földön ezt senki sem gondolta át rendesen, de leginkább azért, mert nem is gondolhatták át. Úgy nem, hogy fogalmuk sem lehetett róla, mi vár rájuk odakint a csillagok között. És kétségbeesésében egy rakás ember simán bevette a számukra előkészített éden-bolygók ötletét, mert mi más győzhetne volna meg őket

arról, hogy érdemes bezsúfolódni egy hajóba, és több ezer éves utazásra indulni vele?

A kapitány remélte, hogy más bárkák valami jobbra bukkantak, de ennél több gondolatot nem áldozhatott az emberiség többi részeire.

A felszínre leküldött drónok hoztak mintákat a mesterséges terraformáló organizmusokból, amikről kiderült, hogy tényleg azok. Gembel dadogó rapszodiát adott elő arról, hogy milyen elegánsan tervezték meg őket, ám ez a kifinomultság azt is jelentette, hogy nem volt bennük semmi több, csak amire teremtették őket. Planktonok, mikrobák és zuzmók voltak szorosan ellenőrzött genetikai korlátokkal, amelyeket ennyi idő alatt sem tudtak áttörni. De legalább nem jelentettek veszélyt az emberi életre. Nem volt bennük semmi olyasmi, ami megmérgezhette vagy megbetegíthette volna a telepeseket. Aprócska gépeknek is nevezhették volna őket, amelyeknek a tervezés során még a számát is korlátozták, nehogy megőrülve túlburjánzó mikrobakéreggel borítsák be a bolygót. Ám ezen túl az egész világ halottabb volt, mint maga a haldokló Föld, amikor elhagyták. Tengerek hal nélkül, síkságok fű nélkül, ég madár nélkül. Még olyan csekély élővilág sem volt, amely a Földön még megmaradt az opportunistáknak és a fosztogatóknak, amikor az emberiség java része végül lemondott a szülőbolygójáról.

Az *Enkidu* génekönyvtára igen csekélynek számított, és alig néhány fajt tudtak létrehozni belőle. Úgy vélték, hogy az életet majd biztosítja számukra a befogadó bolygó, de valaki még így is számolt a legrosszabb esettel, és eszébe jutott felrakni a hajóra egy kisebb információcsomagot. Ültethettek növényeket, kitegyézhettek néhány állatot. Tápláléknak. Mindezekből nem lett volna teljes ökoszisztéma, de létrehozhattak egyfajta bölcsőt, amiben az emberek élhettek. Egy ideig. Amíg jön valami jobb.

Amíg meg nem fejtenek valamilyen titkot, amivel paradicsom-má változtathatják az Imirt. Gembel átalakított egy termet az *Enkidu* fedélzetén imiri terráriummá – imiráriummá? –, és próbált dolgokat rávenni benne az életben maradásra. A poros föld kémiai egyensúlya nem felelt meg, legalábbis a földi élet számára. Nem volt olyan rossz, hogy rögtön megölje őket, de ahhoz igen, hogy hosszú távon hatással legyen az életükre. Vajon kite-nyészthettek olyan növényeket, amik kiszűrték a rosszat, és biz-tosíthattak valamilyen ennivalót? Talán. A kutatás elkezdődött. Persze Gembel egyáltalán nem számított rá, hogy ő lesz a tudomán-nyos részleg vezetője, kivéve azt a nemkívánatos esetet, ha a vén Mazarin nem ébredne fel. És most Holt arra kérte a szeren-csétlent, hogy álljon elő egy életre elég kutatási anyaggal lehe-tőleg tegnapra. Ami azért is kifejezetten kegyetlen kérés volt, mert az Imir napjainak időtartama csupán tizenöt-tizenhat földi óra között volt, amihez egyelőre még egyiküknek sem sikerült alkalmazkodnia. Az évek alig több mint háromszáz ilyen rövid napból álltak, és a tengelyferdeség nagyobb volt, mint a Földé, így a némileg lelassult bűgőcsigaként imbolygó planéta félgömb-jein a telek keménynek, a nyarak pedig aszályosnak bizonyultak, a kettőt elválasztó időszakokat pedig Halena „villámzó évszakok-ként” jellemezte. Szintén gondot jelentett a megszokottakhoz képest túl nagy hold, amelynek saját holdja is volt, így egészen vad apály-dagály jelenségeket okozott. Ennek következtében végzetes hiba lett volna tenger közelében letelepedni, és ennyi elég is a tengeri mezőgazdaság lehetőségeiről.

Gembel és Halena mindketten folyamatosan termelték a munkát Esinek azon az alapon, hogy mivel úgyszincs a közelben egyetlen ős sem, akivel eszmét cserélhetne, így a klasszicista lett mindenki kiségitője. Legalább Gembellel beszélgethetett arról, hogy az ősök hogyan termesztettek növényeket – legalábbis

amennyire ezt bárki is tudhatta még. És arról, hogyan igazgatták a társadalmukat a különféle korokban – már amennyire leírták ezt a fennmaradt töredékekben. Amikor odahívta magához Holtot, a kapitány arra számított, hogy Esi panaszkodni akar, mert az alaplegénységéből majdnem mindenki kihasználja.

Egy olyan kicsi fülkében ült, hogy kinyújtott karral elérte a falakat. A hajó egyik hibás konzolja fölé görnyedt. Úgy tűnt, jeleket hallgatott.

– A többi bárka? – kérdezte Holt. *Jó lenne tudni, hogy valaki másnak sikerült.* Ám a nő a fejét csóválta.

– Ezt hallgasd meg! – szólalt meg.

Nem a csillagokat hallgatta, hanem az Imirt. Biztosan valamiféle titkos ősi laboratóriumot keresett, valami kincset vagy bármilyen ajándékot, amit a távoli elődök hagytak ott, és amivel otthonná változtathatják ezt a pusztaságot. Nem volt ekkora szerencséje, de talált...

Valamit.

Jeleket. Legalábbis valami mintázatot a statikus zörej hátterében. Csakhogy ez nagyon összetettnek tűnt, és a mintázatokkal mindig az volt a fő probléma, hogy bár az egyszerűbbeket könnyen fel lehetett ismerni, általában a kozmosz alapvető működéséből eredtek. Ám az egyre bonyolultabb mintázatok egyre nagyobb valószínűséggel lehettek mesterségesek, ezzel együtt egyre nehezebben lehet megkülönböztetni őket a háttérzajtól, míg a végén eljuthatunk az elektronikus pareidoliához, tehát oda, hogy beleképzelünk valamit a természetes zörejbe.

Amikor csak adódott némi ideje, Esi próbálta elkülöníteni ezeket a jeleket a háttérzajtól. Nem szólt senkinek. A klasszicisták általában véve is épp eléggé a gúny tárgyát képezték, nem akart újabb viccek célpontjává válni. Ám ezúttal odahívta a kapitányt, és megmutatta neki. Mert ő és Holt jól kijöttek egymással

– időnként össze is feküdtek, vagy meghallgatták a másikat, és úgy általában véve mindig ott voltak egymásnak –, ezért tudta, hogy a kapitány nem fogja kinevetni vagy kigúnyolni.

Lejátszott neki mindent, amit addig sikerült rögzítenie, és egyértelműen azt hitte, hogy értelmetlen az egész. Hogy ez is csak olyan, mint amikor eleget bámuljuk a plafont, és elkezdünk térképet látni rajta, alakzatoknak és vonalaknak hisszük az elszíneződéseket, árnyékokat és repedéseket. Csakhogy igazi tudósként még abban is kételkedett, amit a többség biztosnak tartott volna a helyében, ezért véleményt kért, és Holt szerint tényleg volt ott valamiféle jel. Egy mintázat. A szándékosság bizonyítéka. Még ha Esi le is kicsinyelte, amit talált, a kapitány elkezdett metaadatokat keresgélni, próbálta megérteni a hallottakat. Azután összehívta az alaplegénységet, legalábbis kijelölt egy időpontot a videokonferenciára, amikor mindenki ébren volt, és meghallgatták, amit a klasszicista talált.

Őrjítő volt a dolog, mert a jel csak háromszor jelent meg, és a drónok sem találtak semmit, úgyhogy bárholnan eredt is, az valószínűleg ki tudja, milyen mélyen rejtett a kavicsos talajban. Mivel nem hasonlított az ősök semmilyen ismert adására, így nem találtak benne semmi olvashatót. Nem ismétlődött, mint valami figyelmeztető vagy irányjelzés. Minden Esi által érzékelt alkalommal más lett, mégis minden változata illet a többihez, és hasonlóan különbözött mindentől, legyen az ősi vagy modern, ami megtalálható volt az *Enkidu* könyvtárában. A hajó rendszerelemzése semmire sem jutott vele, amikor összehasonlítást kértek tőle. Túlságosan különbözött minden ismert jeltől. Végül Esi szinte külön jeladáskönyvtárat épített az egyébként csendes világgal kapcsolatban odalent, és ez éppen elég volt ahhoz, hogy biztosak legyenek benne: valami információval telezsúfolt dolog szilánkjait fogták, ami lehetett nyelv, kód, vagy

bármi, ami *jelentéssel* bír. Csak éppen számukra nem jelentett semmit, mert nem tudták kielemezni. Ezért volt őrijító.

A különböző szálak ekkorra már kezdtek összefutni. A hajó szerkezetét lassan megjavították annyira, amennyire csak lehetett, és közben csupán ötszáznegyvennyolc további rakományegységet veszítettek el. Ám ezzel együtt annak a kis résznek az állapota, ahol az alaplegénység és a csapataik laktak, annyira leromlott, hogy Olf erőfeszítéseinek a fele erre ment el. Még egy új és sértetlen bárkahajót sem arra terveztek, hogy ilyen nagy számú ember lakjon benne hónapokon át. Az embereknek a bolygón kellett volna lakniuk. És az *Enkidu* korántsem olyan állapotban ért oda az Imirhez, amit újnak vagy sértetlennek lehetett volna nevezni. Gembel viszont előrukkolt egy tervvel.

Az új tudományos főnök egészen jól helyt állt, ezt Holtnak el kellett ismernie. Borzasztóan rosszul kommunikált, és nem csupán akadozó hangja miatt, de úgy általában azért is, mert képtelen volt úgy közvetíteni bármit is, hogy közben figyelembe vegye mások nézőpontját vagy meglévő tudását. Viszont össze tudott állítani egy prezentációt a munkájából. És mint kiderült, óriási tehetsége volt a krízis-ökoszisztémákhoz. Az olyanhoz, amilyen a Földön maradt az ősök katasztrófális háborúja és környezetmérgezése után, és most úgy tűnt, hogy remélhettek kialakítani valami hasonlót az Imiren. *Legalábbis eleinte. És reméljük, hogy utána még javíthatunk a dolgokon.* Gembelnek volt egytucatnyi növénye és kéttucatnyi állata, amiket megbízhatóan meg tudott alkotni, fel tudott nevelni, és szaporított is az imiráriumában. Ezek együtt lehetőséget biztosíthattak arra, hogy megvessék a lábukat a bolygón, és alapot kínálhattak egy kolónia kialakításához. Egy kis kolónia kialakításához. *Legalábbis eleinte.*

Mivel a munkát a drónokkal ráhárították a biztonsági részlegre, Halena Garm végezte a bolygó felmérését is. Esi felfedezése

után ő lett a klasszicista alkalmazottja, aki próbálta megtalálni a jel forrását a még meglévő távirányítású drónok erre elégtelen berendezéseivel. A végén csak annyit tehetett, hogy összehívott egy virtuális megbeszélést, és a tőle telhető legerőteljebben elmagyarázta az eredményt a hajó különböző részein dolgozók képeinek. Ami azt illeti, sikerült leszűkítenie a kutatást a bolygó egyetlen régiójára: egy síkságra egy folyó változékony egyik partja és egy leginkább valami óriási kéz bütykeire emlékeztető, dombos felföld között.

– A geofizikai letapogatás alapján lehet valami eltemetve a dombok alatt – közölte Halena a legjobb tippjét. – Csakhogy a felszerelésünk nem elég erős vagy pontos ahhoz, hogy biztosra menjünk. Próbáltunk többféleképpen visszajelezni, utánoztuk is az Esi által fogott jelet, és próbáltunk a magunk szokásos módján üdvözlést küldeni, de semmi válasz. És egyébként sem elsődleges fontosságú a dolog. Most a túlélés az elsődleges. Őszintén szólva én a gyerekeinkre hagynám az egészet, majd ők utána néznek. Inkább építsünk jövőt, hogy lehessenek gyerekeink!

Holt hagyta érlelődni kicsit ezt a gondolatot. Azt, hogy ha elég keményen dolgoznak, akkor képesek lehetnek akkora életeret kivájni maguknak ezen a kopár bolygón, hogy akár gyerekeik is lehetnek, akik a jövő generációját jelentik. És elhozhatják a következő generációt. Ami az utána következőt. *És mindegyik egyre jobb lenne. Egyre több lenne.* Csakhogy az a másik gondolat még így is piszkálta, hogy van ott valami eltemetve... de mi? Talán az ősök minden járványa és borzalma tökéletlenül elzárva, és egy jeladó arra próbálja figyelmeztetni őket, hogy maradjanak távol tőle? Vagy talán a csodák bőségszaruja, ami forradalmasítaná azoknak az elméleti gyerekeknek az életét, ha sikerülne megtalálniuk? Egy lámpa tele engedelmes dzsinnekkel? Az ígért paradicsom, amit az ősöknek valamiért nem sikerült elszabadítania az Imiren?

Pedig már mindenhol kerestük őket. Az ősök egyértelműen itt jártak, ezen a bolygón, vagy legalábbis orbitális pályán mellett. Elindították a folyamatot, amivel élő világgá változtathatták ezt a halott kőgolyót. Csakhogy valamiért abbahagyták még az elején, és csak a terraformálás ujjlenyomatát hagyták itt néhány alapvető organizmus formájában, más semmit, még egy az Imir körül lebegő roncsot sem. Eltűntek, és befejezetlenül hagyták szent feladatukat. Majd megjelentek utódjaik az *Enkidu*val, amelynek sorra mentek tönkre a rendszerei, veszített a rakományából, miközben az utasai kétségbeesetten kerestek valami élhető helyet, amit nem kell folyamatosan karbantartani a nap minden órájának minden egyes percében. És ki tudhatja, hány ilyen órájuk lesz még?

Menjetek messzire, messzire a jel forrásától, mondta magának a kapitány, ám ezt végül nem tudta parancsba adni. Nem tudta kiadni a biztonságos parancsot. A helyes parancsot, a helyes döntést, amit egy felelősségteljes kapitány hozott volna meg. Mert Esi megvette, nem is próbálkozott, mégis megvette azzal az ígérettel, hogy a titokzatos jel valami fontosra utal. Mert Holt maga is hinni akart a varázslatban és a kívánságok erejében, az ősi istenekben és a deus ex machina jellegű megmenekülésben. Mi van, ha ott a dombok alatt pont az a machina van eltemetve, ami deus ex megmentheti őket?

– Belenéztem a raktérnyilvántartásba – mondta a kapitány a többieknek. Azt tanították a Földön, hogy így említse azt a sok lefagyasztott, magatehetetlen embert, akit magukkal hoztak. – Írtam egy listát azokról, akiket ki kell olvasztani és fel kell készíteni. Bizonyos tudással bíró emberekről. A telepések első hullámáról. Korlátozott létszámban. Legalább egy évig kell etetnünk őket azzal, amit az *Enkidu* adhat. Ez korlátozza a telepések számát. És azután, ha Gembel elvégezte a dolgát,

akár arathatunk is. – Ez a szó ismeretlennek tűnt, egzotikusan hangzott. – De szükségünk lesz minden kézre, és ennél több száját nem tudunk jóllakatni. A tőrés határok nagyon szűkek. – Nagyjából ez volt a rövid összefoglalás azoknak a nappaloknak és éjszakáknak, amelyek rövidek voltak ugyan, de összeadódva mégiscsak sok órát jelentettek, amelyek alatt összeállította azt a listát az emberekről, akik a lehető legjobb esélyt adnák az új kolóniának a túlélésre. A lehető legjobb esélyt adnák az emberiségnek. Kezdvé az alaplegénységgel és a csapataikkal, és folytatva a szélesebb körrel, amelyet a rakomány azon szerencsés része képezett, amelynek megengedik, hogy felébredjen és éljen, dolgozzon és meghaljon.

A többi alszik tovább, amíg Holt és az a pár kiválasztott kivési a jövőjüket az Imir nem túl vendégszerető felszínéből, kialakítanak annyi helyet, hogy a többieket is felébredthessék, és levi-hessék erre a bolygóra, ami akkor már alkalmasabb lesz a népe-sebb emberi élet fenntartására.

– Büszke vagyok – mondta a többieknek, az alaplegénység-nek, a segédeknek és az alájuk rendelt embereknek a parancsno-ki teremben. – Egészen ideig eljutottunk. És mindenki nagyon keményen dolgozott, hogy ez egyáltalán lehetséges legyen. Ám az igazi munka csak most kezdődik! Kezdjük el felébredteni őket! Kezdjük el feltölteni a nehéz teherszállítót! – Az *Urshana-bit*, az egyetlen nehéz teherszállítót, melyet Olnak sikerült összefoltoznia az idejutáshoz szükséges lassítás közben a kis flottájukban okozott pusztítás után.

– Választottál helyet? – kérdezte Halena, mert megérezte, hogy Holt elhallgat valamit előlük. A kapitány tartott attól az elkerülhetetlennek tűnő zendüléstől, amelyet a döntése kivált-hatott. És tudta, hogy ez a zendülés akár még jogos is lenne, és utána visszakoznia kellene, hogy valami üdvösebbet tegyen.

Amivel egy lélekölő robotolással teli jövőre ítélnék a gyermekeiket és a gyermekeik gyermekeit, amelyben reményük sem lenne a körülmények enyhítésére. Abban a jövőben esély sem maradna a varázslatra, üresek lennének a lámpások, és nem találhatnának egyetlen dzsintt sem.

Ezért hát megmutatta nekik. Közvetlenül a jel forrása mellé szállnának le, a dombok lábához. A síkság nagy, nyílt teret kínált Gembel egyesével kiválogatott növényeinek. Elég közel lennének a folyóhoz is, hogy mégis megpróbálkozzanak a vízi élet magvainak elvetésével, de nem annyira közel, hogy a gyakori árhullámok elmosásák őket. A hely tökéletesnek tűnt, kivéve persze ha az a Dolog – már ha volt ott valamilyen Dolog, és számított egyáltalán – problémát jelentett.

Végignézett a többieken, akik őt figyelték, miközben mind-egyikükön látszott, hogy forgatják a fejükben ezt az ötletet. A bolygó alattuk 99,9 százalékban csak kemény munkát kínált, és esélyét sem látták annak, hogy ez valaha is megváltozik. De ott volt az a 0,1 százaléknyi reményszilánk, ami mindegyikükben ott motoszkált, de mivel tudták, mennyire rossz ötlet ilyesmire fordítani az erőforrásaikat, egyikük sem mondta ki. És most a kapitányuk azt javasolta, hogy játsszák meg azt a parányi esélyt a reményre.

Esi zárt sávon válaszolt, csak neki:

– Nevezhetted volna a helyet Pandorának is.

Később, amikor kettesben voltak, a férfi megkérte, magyarázza el, mire utalt ezzel. Ezt az ősi történetet még nem ismerte. Bár igazából nem változtatott semmin, és amúgy is, ezek az ősi történetek nem jelentettek már semmit.